

[Statsministeren.]

Regeringen har fundet det nødvendigt straks ved sin Tiltræden at gøre det klart for Befolkningen, at den anser den økonomiske Situation for at være meget alvorlig. Vi har valgt at lægge Forholdene åbent frem, og det er vort Haab, at der paa denne Maade vil brede sig en Forstaaelse for Nødvendigheden af de Forholdsregler, som vi vil søge gennemført i Samarbejde med Rigsdagen for at rette Situationen op. Uden denne Forstaaelse vil det ikke være muligt hverken at overvinde de rent øjeblikkelige Vanskeligheder eller at udnytte vort Lands rige Muligheder for efterhaanden at give alle Befolkningsgrupper en varig Forbedring af Løvefoden.

De forskellige Bemærkninger vedrørende Statsfinanserne, som de ærede Ordførere har fundet Anledning til at fremsætte, vil den højtærede Finansminister tage Stilling til ved Fremsættelsen af Regeringens Skatteforslag senere paa Dagen.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen og det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen fandt, at det var en Fejl, at Standsningsbekendtgørelsen af 19. Marts 1946 nu bliver ophævet, fordi — som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen udtrykte det — „al den Arbejdskraft, der er, stort set kan beskæftiges og er blevet beskæftiget af private“. Jeg finder det heroverfor paa sin Plads at oplyse, at der i Øjeblikket findes ca. 45 000 arbejdsløse. Af disse er ikke mindre end 7 100 langvarigt arbejdsløse, det vil sige med mere end 100 Dages Ledighed i de sidste 12 Maaneder, og dette Tal øges stadig i Vintermaanederne med den stigende Ledighed. Jeg finder det helt naturligt, at man gennem en Ophævelse af Standsningsbekendtgørelsen søger at række disse arbejdsløse Medborgere en hjælpende Haand. Det kan dog ikke være Meningen, at Loven om Iværksættelse af offentlige Arbejder og Beskæftigelse af arbejdsløse, som den tidligere Regering selv optog til Revision i Foraaret 1946, skal ligge ubenyttet hen, naar der findes et betydeligt Antal langvarigt arbejdsløse, der opfylder Lovens Betingelser for at faa Beskæftigelse, og naar de arbejdsledige kan sikres Beskæftigelse, uden at det private Erhvervslivs Interesser paa nogen Maade gaas for nær.

Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at

der i Forbindelse med Bekendtgørelsens Ophævelse vil blive truffet saadanne Bestemmelser angaaende Igangsættelse af Arbejder, at alle berettigede Interesser tilgodeses. Det er saaledes en Selvfølge, at vi ikke vil fastholde Arbejdskraft ved offentlige Arbejder, hvis det private Erhvervsliv vil være i Stand til at opsuge og beskæftige den; men det er for denne Regering lige saa selvfølgelig, at vi i det Omfang, det er finansielt og politisk gørligt, vil strenge os an for at søge samtlige ledige Hænder beskæftiget. I en Genopbygningstid vil det være Spild af Arbejdskraft at undlade at udføre nyttige offentlige Arbejder i den Del af Sæsonen, hvor Efterspørgselen fra det private Erhvervsliv erfaringsmæssigt er faldende. Det maa ogsaa være i Erhvervslivets Interesse, at Arbejdskraften paa denne Maade fastholdes der, hvor der normalt er Brug for den i den øvrige Del af Aaret.

Der er af en Del af de ærede Ordførere og i en vis Del af Pressen harceleret over, at der kom 17 Ministre med i Regeringen, og det er rimeligt, at jeg gør et Par Bemærkninger om denne Kritik.

Det er kendt, at man i en Række demokratisk styrede Lande i Dag har en Ordning med saakaldte Statssekretærer eller en Slags Viceministre. Ordningen har vist sig nødvendig, fordi Arbejdet i et Ministerium nu om Stunder er af et langt større Omfang end tidligere. I Danmark har vi ikke hidtil villet gennemføre en saadan Ordning, selv om jeg ved, at der i alle Partier, hvor man kender det ministerielle Arbejdes Omfang og vurderer Tingene sagligt, har været Interesse og Forstaaelse for denne Tanke. Det har undret mig i Diskussionen om Ministrenes Antal, at ikke en eneste politisk Modstander har forsøgt en fair og reel Diskussion om dette Problem, men at man i denne Sag har ladet sig nøje med den billige Diskussionsform, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen forfaldt til, da han her talte om Spørgsmaalet forleden. Hvorfor tør ikke en eneste af Venstres Ministre vedgaa, at de af dem, der sad i de større Ministerier, og som virkelig ønskede at kende, hvad der foregik, var ved at gaa i Knæ under den Arbejdsbyrde, de havde som Ministre. Det højner ikke Respekten for dansk Folkestyre, naar en